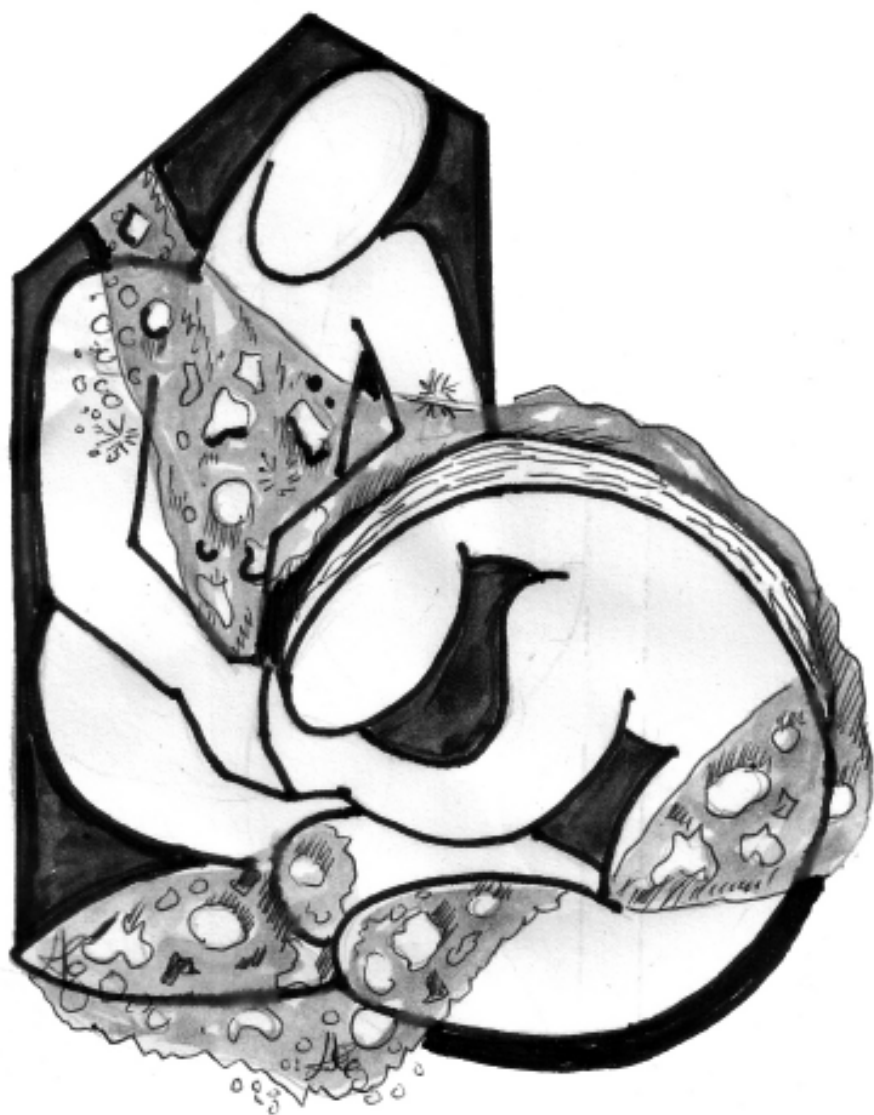

Starea de cândva

- 111 sonete pierdute și regăsite -

MOTO:

*„Da, sufletul meu este în mine
ca un copil în brațele mamei sale”*

(Ps. 130,2)

Revino!

Tu care nu întârzii niciodată
Și vii la cei care s-au nevoit
Ca să ne ierți mereu de ce-am greșit
Lăsându-ne din nou fără de pată.

Tu care ni-l trimiți pe-Alinătorul
Pe Duhul Mângâierii-n limbi de foc
Cu daruri revărsate la soroc
Revino, însoțit de tot soborul.

Revarsă-ți Doamne-a Ta Milostivire
În raze de lumină peste fire.

Și în întâmpinare ți-am ieșit
Cu inima și mintea luminată
Cu pacea-n lume, îndelung visată
Să ne pogori în suflet negreșit...

11 mai 2008, Rusalii

Lumini înlăcrimate

Îmi spun: din nou mi s-a făcut de înger
Mi s-a făcut de-un înger nepereche
De-aceea astăzi sânger, sânger, sânger,
Ca de o muzică măiastră, veche...

Ce jerbe de lumini însoritoare
Mă bântuie atunci pe negândite
Dar visele-s în pulber nimicite
Și-aripa nu se-ndură să mai zboare.

Un pește mic cu aripe de spumă
Pieziș străbate apa-n cer de humă
Eu știu: și umbra e o amăgire
Visez spre ziuă că sunt iar Urumă.

Mi s-a făcut de-o stranie natură:
Mă podidesc subit lumini pe gură...

11 mai 2008, Rusalii

Nu mă învață nimeni

Un laur mă-ncunună sângeri
Și stele logodite-mi stau pe frunte
Inelul lor spre zare-ntinde punte
Și mă iluminează atunci când scriu.

Când bărci cu vele trec pe suflet, ninsul,
Și îmi azvârl la țărniță din mers neștirea
Nu mă învață nimeni ce-i iubirea
Dar știu precis: inunda tot cuprinsul.

Mă sfâșie suav un corn de lună
Și-n loc să mă-ndeaparte, mă-mpreună.

Sunt zeci de-ntrebări înflorite-n acante
Orbecăi. Lumina mă trage-napoi.
Dar nu regăsesc o câțime din doi
Infern, purgatoriu sau rai. Unde-i Dante?

12 mai 2008

Sonet într-o părere

În aerul destins, călduri latente;
Un abur viu se-nalță spre zenit.
Întârzie, de parcă-i ostenit
Dedându-se în vânt, mișcării lente.

Și-ntr-o părere, devenit lichid
Se scurge-n falduri de mișcări fluente
Cum susură izvoare iminente
Un ceas își pierde-arătătoru-n vid.

Și trece spre nadir, fluidă, clipa
La fel cum se strecoară-n sus aripa.

Dar a-nceput mirajul, mă întreb,
Cel tainic, semnând în noi lumina
Ca jertfa să ne mântuiască vina
Precum cândva pe muntele Horeb?

12 mai 2008

Malincolie

Într-un acvariu virtual sunt peștii
Cu ochi sleiți, înveșmântați în vid;
Se răspândește izul lor fetid
Intrând prin cercevelele fereștii.

Mă ustură această apă blândă
Cu alge incolore putrezite.
Și adieri de vise rătăcite
De când m-așez într-o spăimoasă pândă.

Nu preget să mă sprijin de o arcă
De vâslele-n mișcare pe ocean.
Un pește se întrupă în Pean
L-aș vrea eliberat din mare, doar că

Un susur tainic trece-n entropie
Mă biciuie un dor: Malincolie!

3 mai 2008

Poteci pe nicăieri

În inima cu porți neîncuiate
Năvală dau pândalanicii – destui –
Buiaci, nevolnici, strâmbi și ututui
Se-mpiedică în vorbe tremurate.

Și povârniți în gesturi orbitoare
Ca la banchet cu oaspeți nepoftiți
Se-nghesuie, de parc-ar fi ursiți
Să urce scara tocmai la izvoare.

Dar fără trepte-i scara și subțire
Și astrul zilei-i doar o nălucire.

Fuștei-s ruți, e lemnul putrezit
Și carii-și fac poteci pe nicăieri
Ca să prefacă mâinele în ieri
Și anii fug în zbor nechibzuit...

13 mai 2008

Eu beau zenit cu mâinile-amândouă

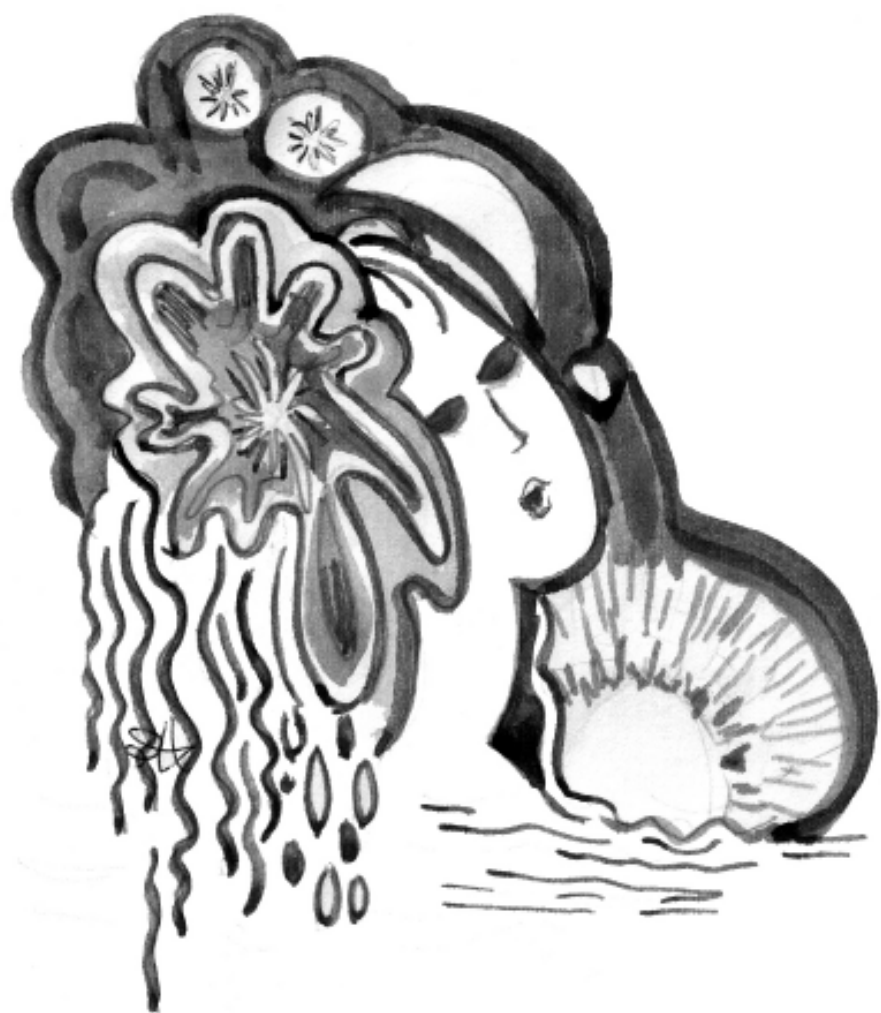
Cu proaspăt fân cosit în buzunare
În ochi având făpturile de rouă
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă
Și aripi prind. Sunt gata de plecare.

Îmi șlefuiesc elitre diafane
Și-ți las pe gene-o sfântă sărutare.
Spun bun rămas: sunt gata de plecare
Rămâne-aici doar sângele din rane.

Am fost pe rând fântână cântătoare
Zeiță, crin și azimă și floare.

Am fost și nor întunecând mirarea
Într-o secundă cât o veșnicie
Iubirii sfinte vreau să-i fiu făclie
Sunt zbor acum, deschisă-mi pare zarea...

14 mai 2008

De-atâta cer

În snopul de vibrații diafane
Ca sunetele de la xilofon
Ori nota La într-un diapazon
De-atâta cer se sparg pe rând olane.

Când stropii reci mă biciuie-n delir
Se scutură de rouă un mior
Eu vreau să mă înalț: Excelsior!
Ca vieții să îi aflu elixir.

Ce abur greu în laserul privirii!
Se mișcă lucrurile-n aer cald.
O lacrimă de-mi dai, în ea mă scald
Ca să descopăr azima iubirii.

Și-așa înrouată-n gene lungi
Tot mergi și mergi și nu știi unde-ajungi...

14 mai 2008

Sonetul ispășirii

În vârful de stea se răstignește vântul
Și-o aripă atârână-n Cornul lunii
În ochii limpezi se rotesc păunii
Pe crucea milei astăzi port Cuvântul.

Mi-e tâmpla rezemată de-o himeră
De-un plâns ferice care curge-n sus
Și sufletul se bucură nespus
Când mă rotesc în dans de baiaderă.

Sunt piatră șlefuită de un fluviu
Dar în simțire clocotesc Vezuviu.

Mă pierd ca diamantul în pustie
Și ispășesc păcate nefăcute
Pe gura mea de rai în veșnicie
Nu regăsesc cuvintele pierdute.

14 mai 2008

Mi-e sufletul un foșnet deslușit

Mi-e sufletul un foșnet deslușit
Înveșmântat în roura livezii
Prin el aleargă cerbii, mieii, iezii
Și-un zimbru alb se scaldă nădușit.

În chihlimbar ascuns, bărbatul florii
Cu fâlfâiri de aripi străvezii
Dedând-se tăcutei fantezii
Sedus e de miresmele licorii.

Și oase-ncărunțite trec prin sită
Cenușa din sipete-i nălucită

E-o vreme de întoarcere-n țărână
Nu pot să mă scufund de două ori.
În apa cea a primilor fiori
Când sufletul mai pregetă, amână...

14 mai 2008

O parte și o parte

Cuvântul mă împarte brusc în două:
Privirea mi se-ncruntă jucăușă.
O parte-s foc, o parte sunt cenușă
O parte iarbă sunt, o parte rouă.

Nici nu mai știu de cine-a mă păzi
O jumătate-s crin imperial,
Cealaltă jumătate – foc bengal
Sunt miazănoapte, sunt și miazăzi.

Amestec straniu sunt de rău și bine
Și alb și negru, verde și uscat
Odihnă dar și veșnic alergat
Sunt lutul frământat de mâini divine.

Dar ce nu sunt în lumea asta mare?
Răspuns știut și semn de întrebare.

15 mai 2008

Spre Ithaca

Din părul despletit pornesc corăbii
Și-ncetișor se-ndreaptă spre Ithaca.
Dar nici nu isprăvește Circe joaca
Ulise astăzi taie apa-n săbii.

E cerul mai albastru ca topazul;
Se-avântă pescărușii-n zbor sălbatic
Rotind-se-ntr-un țipăt enigmatic
Cu aripile răscolind talazul.

Mă mistuie tandrețea în averse
Când stau pe țărm cu ochiu-abia mijit
De parcă un sărut am țipărit
Dar iat-acum și urmele sunt șterse.

Și zac afund epavele imense
Ca amintirile și visele disperse.

15 mai 2008

Privesc acum sfiit

Lumina o privesc acum sfiit
Cum tremură în crengile de brad.
O-nșfacă vântul aspru și nomad
Și o întoarce-n mine iarăși înmiit.

O umbră cade pe văzduh pieziș
Pe-o siluetă albă de cocor
E umbra stelei celei mici Alcor
Ce-a-ngălbenit aseară-n urdiniș.

Ce astru mă predomină hipnotic!
Tăcerea visului e lup despotic.

La mal de ape moare-ndată clipa.
În suflet port lumini înlăcrimate
Un clopot negru de vecernii bate
Și vulturul de stepă-mi smulge-aripa.

15 mai 2008

Lumini crucificate

Mă sprijin de un sunet blând de flaut
Feudele de clipe-s iluzorii;
Beau apă din zenit precum prigorii
Prin riduri amintirile îmi caut.

Și nici nu știu, același palimpsest
Ce s-a iscat așa cum iscă zorii
A deviat deodată meteorii
Și din întoarcere mai e un leș.

Am respirat la schitul zis Dervent
Un aer mirosind a moaște sfinte
Și-un suflet rătăcit în oseminte
Sclipea în mod ciudat, fosforescent.

În trup eu port clepsidre sfărâmate
Și-n suflet doar lumini crucificate.

17 mai 2008

Și înflorește cheia

Lucizi, împleticiți în propriul gând
Ne-apropiem, și ce sinarmonie!
Ce flaute plângând în simfonie
Se-aud în cer naiadele dansând!

Plesniți suntem de gânduri ca de bici
Ca apele-n pământuri pustiite.
La inimile – cât mai sunt ~ fiite
Columbii slobozi nu adastă – nici.

Melancoliei noastre, cine știe
Să-i fi pictat o inimă pustie?

Stingheri, de nici nu se mai știe când
Speram s-avem cuvinte înmiite,
Dar lacățele bine sunt păzite
Și cheia înflorește în comând...

17 mai 2008

Drept moștenire

Versul fără moarte, prins în amfilade
Ne-ai lăsat acolo, nouă moștenire
Câștigându-ți astfel, drept la nemurire
Epigonii astăzi, te-au condus spre Hade.

Vreau să-ți scriu de-ndată, n-are rost s-amân
Tot ce-odinioară, n-am știut a scrie
Consângean în viață, Domn în Poezie
Tu rămâi și-n moarte **Îngerul Bătrân**.

Stă acum și plânge o sârboaică, Dara
La Srbska Kafana, plânge ostenită
Nu vrea să-nțeleagă că e părăsită
Ei îi închinaseși muza și chitara.

Don Cezar e astăzi, pasăre-n departe
Depășind stihia, înviind din moarte...

17 mai 2008

Atât de singur

Atât de singur, moartea ai cântat
Precum pe-o Doină-n versuri și pe note.
Le murmurai în sunet de gavote
Voiai să-i fii copil dar și bărbat.

Ea-n templul cărnii ei te-a zămislit
Și te-a făcut să te îndrăgostești
De chipul ce cu râvnă l-ai slujit
Dar nu puteai, iubind, să n-o rănești.

Tu moartea vie ai fi vrut s-o prinzi
Și unghia în gât să i-o înfigi,
De-aceea nu mai conteneai să strigi
Ca trupul tău și sufletul să-i vinzi.

Ea te-a ademenit c-un vâl de ceață
În patul nupțial cu flori de gheață.

17 mai 2008

Pact

De foarte tânăr împărat și mag
În liniștea aceea tulburată
Făcut-ai pact cu moartea prima dată
Și-ai prezentat-o în Areopag.

Ea te-a făcut să o alegi de soață
Dar fără veste suflă-n lumânare
Și-acuma se strecoară ca o hoață
Să-ți soarbă tainic ultima suflare.

Plâng amfiladele la cap de vers
Rămase singure și-atât de grele
Și plâng nemângâiate pururi, stele;
Din țățâni iese-ntregul univers.

În întuneric, două verighete
Sunt azvârlite drept în râul Letae.

17 mai 2008

Don Cezar

Orur, Orur, ca-n peșteră te strig
Și nu-mi răspunzi, și nu-mi răspunzi îndat'
Să fie trupul tău nevindecat
De întuneric? Mi se face frig.

De foc și patimi astăzi dezlegat
Cu trupul și cu sufletul faci zid
Și eu din rășputeri cuțitu-nfig.
Dar unde pribegești, prin ce regat?

Acum exiști în noi și fără-a fi
La fel de singur cum ai și trăit
Pe cerul violet te-ai risipit.
E-ascunsă luna ca și când n-ar fi.

Când izbăvit de cort și înălțat
În duh, lumina vieții ai aflat.

17 mai 2008

Aud un vaier

Pământului, de suflet fulguit
Scăldat într-o fântână fermecată
Mă-nchin acum cu inima plecată
Și-aud un vaier neînchipuit.

Când luna s-a uscat precum sfarocul
Eu scriu pe ea cu numele constant
Statornici sunt și gândul și sorocul
Până-nfloresc magnolii în Levant.

Miresmele subțiri m-or veșmânta
În sâmbra oilor la măsuris
De lapte strecurat ca pe furiș
Și mâini desculțe îl vor frământa.

Așa cum și aluatul se frământă
Cu vinul-sânge și plămada sfântă.

18 mai 2008

Sonetul căutării ideale

La porțile cetății te-am strigat
Cum Sunamita și-a strigat iubitul
La ceasul sfânt când reînvie mitul
Străjerii nopții mult m-au instigat.

Cum arde lumânarea prinsă-n sfeșnic
Cum caută botezul neofitul
Oficiind cu sfiiciune ritul
Simțeam în inimă cuvântul veșnic.

Ecoul glasului mi se spărgea
De zidul nopții-n sunet de-alăute
Se năruiau cărările pierdute
Eu mă rugam pe boabe de cafea.

Te-am căutat prin marile cetăți
Nădăjduind să-nduplec noaptea să-ți

19 mai 2008

Viscol de cuvinte

Aduceți pâinea și aduceți vinul
Căci sună clopotul pentru Orfeu
E viscol de cuvinte-n Empireu
Și-i timpul să înceapă-acum festinul.

Pe câmp răzbat miresmele postume
De flori de grâu și azimă pe struguri
Cutează să se-aprindă ruguri-ruguri
Și-n urmă lasă doar cenuși și hume.

Ce stranii stele înfloresc în rouă
Când nu s-a isprăvit descălecatul
Rămâne netăiat de brazdă hatul
Nesemănat de mânurile ~ două.

Pe câmpul meu de lauri în cununi
Se-aude noaptea țipăt de păuni.

19 mai 2008

Pe când mă năruiam

Mă-nmiresmam în flori de iasomie
În voalul alb meduză în ocean
Eu nu știam nici unde, în ce an
Mă dăruisem, viață, numai ție.

Scăldată-n mir păstrat pentru libații
Fu marmura însângerată-n chip
Dar a-nghițit-o lacomul nisip
Și a trimis-o-n alte constelații.

Mă învârteam doar printre umbre-albastre
Purtând în gând palate de mărgean
Dar nici o piatră nu-mi slujea de-alean
Eram cu ochii sprijiniți de astre.

Pe când mă năruiam strigând iubitul
O pasăre cumineca zenitul.

19 mai 2008

Spre început

Pe-un drum inițiativ spre-nceput
Bătând la porți, alături de cetate
Ai zgândărit durerile uitate
Să dai de urma primului sărut.

Cum regele își cântă Sunamita
Așa strigai pe străzi neabătut
Purtând în sânge chipul său de lut
Măcar în treacăt să-ți mai vezi iubita.

Cercând să recâștigi ce n-ai pierdut
Miracolul de-acum, prilejuit-a
Din câte-s taine cu nemiluia
Să-ntoarcă-n tine cântecul durut.

Căci nu se uită cel dintâi sărut.
A fost aieva, sau ți s-a părut?

20 mai 2008

Sonet constant

Pe nume-ți este scris: Statornicie!
Și-un blând miracol te pândește-ades
Să-i descifrezi sublimul înțeles
Tu te-ai deprins din fragedă pruncie.

Credința lent alunecă-ntr-un rit
Te dai iubirii ca-ntr-o Mater Almă
Și printr-o amintire vie, calmă,
Ai vrea să retrăiești eternul mit.

Să nu te-ntorci din drum de-ai obosit
Chiar dacă luntrea trage-ncet la mal
În preajma țărnelor se zbate-un val
Și pescărușii au zburătăcit.

Deasupra, în azurul nesfârșit
O pasăre măiastră s-a oprit...

20 mai 2008

Monorimă

La tine vin, iubite vin
Iubindu-te nemaipuțin
Cu flori de in, cu flori de crin
Cu gând virgin, cu linu-i lin

Iubite vin, c-un cântec din
Vioară, dorul să-ți alin.
Cu buze arse de pelin
Muiate-n mir, muiate-n vin.

Îmi ești altar, îmi ești și chin
Și leri-i ler și linu-i lin
La tine vin în noapte prin
Mi-s mâsurile scurse-n chin

La tine vin, iubite vin
Să mă-nlumini, să te-nlumin.

20 mai 2008

Spre magica Sierra

Și azi am demolat o barieră
Un zid înalt, potrivnic dintre noi
Ni-e vorba azimă și făr' ostoi
Călătorim spre Magica Sierra.

A mai picat un Babilon de ceață
S-a micșorat distanța-ntre hotare
De când făgădui-am fiecare
C-om ști să cerem dreptul sfânt la viață.

Din dragostea ce pururi nu se vinde
Ne-om aduna drept apă și merinde

Și într-o croazieră nesperată
Onirică, pe-oceanul nesfârșit
Noi vom forma o unică fregată
Să mergem împreună spre zenit.

20 mai 2008

E vremea

Când de miresme cotropită
Copil, din noaptea de Drăgaică
Eu auzeam îndemnul: hai că
E vremea să devii ursită.

Mulțimi de flori înveghetoare
M-ademeneau în lumea lor
Iar zările cu-al lor sbor
Din voaluri mi-așterneau covoare.

O stea din mii încremenise
Privind de-a dreptul speriată
Spre-ntinderea înveșmântată
Unde Hyperion mijise.

La ceas de dor neîmplinit
Iubirea m-a ademenit.

20 mai 2008

Pe ușa nopții

Un cal, o fată despuiată
Rotindu-se într-un maneaj
Pe ușa nopții descuiată
Să evadezi – un bun prilej;

Cernea nisip în pumnii mici
Iar părul până la genunchi
Se răsfira încet pe trunchi
Și nu era nevoie nici

De-ncrâncenare, ori de ghes
Spre a ieși din pielea lor
Iar calul alb părea un nor
Ce-abia în zare a purces.

În labirintul lui Dedal
Căzut-a noaptea peste cal.

21 mai 2008

Muzeon

Am colindat demult prin Muzeon
Prin gânduri și cuvinte nerostite
Cu ochii parcă aripi despletite
Zburătăcind pe coama lui Eon.

Și parcă am simțit un dulce freamăt
De oști de îngeri coborând în vis
Pe care Ario numit și Paradis
Îl prefăcuse-n lacrimă și geamăt.

Și glasul se-auzea nedeslușit
Prin sutele și miile de ani ce
Puteau străpunge pieptul ca o lance
Ori ca un fulger un meteorit.

Din constelația numită Orion
O stea hălăduia prin Muzeon.

21 mai 2005
Ziua Sfinților Împărați

Rămână doar cuvântul

Când crește duhul blând al ziuricei
Iar roua poposește pe smicea
O ceață surdă iese din vâlcea
Și pune capăt îndoielii, fricii.

De parcă se destramă Universul
Cu stele și pământ, cu sori cu tot
Revarsă-și mila Domnul Sabaot
Și-oprească rătăcirile din mersul.

Mă lepăd azi de tot ce n-am făcut
Și-mi iau veșmânt de iarbă și de cer
Sperând să mă cufund în plin mister
Rămână doar cuvântul ne-nceput.

Un călător sătul de drumețit
Sunt chip de lut, în Duh însuflețit.

21 mai 2008

Izvor de nemurit

E clipa un izvor de nemurit
Cum sunt atâtea alte fermecate
Frânturi din amintirile uitate
Din visele ce mi le-am făurit.

S-o reînviu așa cum s-a-ntâmplat
Cu neputință-i fiindcă-i risipită
Ori în noian de doruri năruită.
Și nici măcar o taină n-am aflat.

Belșug de ani trecuți și poate peste
Imagini smulse parcă pe retină
Ca-ntr-un târziu sunt scoase la lumină
Parfum vetust îmi stăruie-n aceste

Și-acum în al vârtejului tumult
Ne revărsăm în înțeles ocult.

21. mai 2008

Înspre amiază curg

M-am spălat de ziuă, m-am spălat cu ceață
Și cu miere seara, m-am stropit pe trup
Tot nădăjduit-am, ca albina-n stup
Ochiul meu cel verde să-l mânjesc de-albeață.

Nu știam anume cum să fac să rup
Câte o felie mică dimineață
Câte-o feliuță palidă de viață
Fie și o cirtă, fie și-un calup.

Parcă-n ziureauă m-am născut anume
Și în miez de noapte, numele-am sfințit
Învățat să gângur pe la asfințit
Sunt stingher de mine, sunt stingher de lume.

Ca un fir de iarbă agățat de-o rază
Îmi amân plecarea, curg înspre amiază.

21 mai 2008

Cruci în infinit

Pământ de stele sunt, pământ de schit
Și-a înflorit culoarea mea antună
Într-o pepită dintr-un pumn de humă
Și într-o lacrimă cu ochi de malachit.

Ce note scoate vocea mea acumă,
Ca umbrele de cruci în infinit!
Pământ de clopot și pământ de schit
Tu, vântule din sud, departe du-mă!

Dar cine astăzi poate să evoce
Când mântuită e lumina lină-n ornic,
Un lied tulburător din Santa Croce
Și să rămână pururea statornic?

Îți dau și-mi dai, să-ndătinez cutumă
Îl rog pe Dumnezeu, îl rog să nu mă

26 mai 2008

La marginea ivirii

Se láncezise în carafă vinul
Și pâinea iar s-a mucezit pe masă.
Tu ceașca de la buze nu o lasă
Când sufletul adastă, înluminu-l.

Au ațipit secundele în ornic
Și în clepsidră ora-i înghețată
Un semn potrivit uneori se-arată
De când te chem cu trupul meu – statornic.

De-ai să privești culoarea mea acumă
De-atâta vreme înrăită-n bine
Să o oprească oare, poate cine?
Înveșnicită-n tine, sunt Urumă.

M-au sfârtecat pumnalele iubirii
Te-aștept de-un veac la marginea ivirii.

29 mai 2008

Cu-atât mai flămând

Privește iubite azurul – ce sur e
Când teama de frunze se iscă-mprejur
Cocorul stingher atârnat în pădure
Privirea mi-o șterge de aerul pur.

Și ochiul secundeii țintește uitarea
Prin neguri barbare, pre cai luminând
De-atâta iubire, culoarea-i cât zarea
Iar tu ești de viață cu-atât mai flămând.

Ce singuri, ce singuri rămas-am pe lume
Precum tăietorii în codrii de-arțari
Când muți de-ntristare, copacii anume
Sculptați drept sicrie dau primii lăstari.

Un veșted nimic spulberând sinecure:
Privește iubite, azurul, ce pur e!

29 mai 2008

EDITE

- Sonete mistice -

Moto:

*„Ne vom învrednici cu misterul lucrurilor
ca și când am fi iscoadele lui Dumnezeu”*

(Shakespeare-Regele Lear)

Orbecăind precum Homer

Când copleșită de vreun frig
Și de celule răzvrătite
Pe mine însămi mă înving
Urmând cărări introvertite

Când vioriu o să-nfloresc
Fără cusur, fără rugine
Voi cere fără să cerșesc
Nădăjduind că se cuvinte

Sub orizontul efemer
A-mi șterge umbra de contur
Orbecăind precum Homer
Prin labirintul cel mai pur...

Pe mine însămi când mă-nving
Mă voi porni atunci să ning....

Când mă frunzărește vântul

Deși mor cu prisosință
Nu-i găsesc la moarte rostul
Nu am leac și nici voință
S-o implor, să-i aflu costul.

Pentru viață am motive
S-o opresc luptând cu firea
Stări și fapte relative
Îmi desăvârșesc menirea.

Nu m-ajută nici cuvântul
Iar tăcerea mă-nfioară
Când mă frunzărește vântul
Sun ca lemnul, de vioară...

Deși mor cu prisosință
Eu pășesc spre biruință....

Timp în sine

Același joc și veșnic altul
Se irosește doar ce-a fost nimic
Și stelele veghind înaltul
Te-apropie de infinitul mic.

Decât a fi – nu-i altă trebuință
Și nici alt drum mai greu de străbătut
Durerea însăși n-ar fi cu putință
De s-ar întoarce timpul revolut

Un semn minuscul de-ar putea să-ți spună
Că ești doar umbră risipită-n lut
Vitrăliu la fereastra fără lună
A unui TIMP ÎN SINE renăscut...

Mai am puțin și săvârși-voi saltul
Dintr-un același joc, în veșnic altul.

Sonet-pastel

Miez de lună înflorită
În sălbatica livadă
Cade pe furiș zorită
Pentru cei iubiți drept nadă

Mirosind a mere crude
Și-a pământ din cel mai pur
Trupul tău de ierburi ude
Se preface-n alb velur

Parcă cere, parc-așteaptă
Să-l dezmierde zburătorii
Dup-o vorbă înțeleaptă
Aruncată-n roata morii....

Orhidee ofilită:
Miez de lună înflorită....

Ninsori pe meninge

Nu-i singur acel ce învinge
Fantoma de frig din cuvânt
Rebele ninsori pe meninge
Potcoave-azvârlite în vânt

Nu-i sânge să nu clocotească
La roua speranței din bob
Nici tâmplă dorind să albească
Cioplind geometrii dintr-un ciob

Cuvinte – ninsori să aștearnă
Duium – pe suflet și-n gând
Când sita stă gata să cearnă
Pământ din pământul ce sunt.

Fantoma de frig din cuvânt
Zvârlită-i pe coame de vânt...

Cum să-ți fiu mit

Îngăduie-mi iar să-ți cetesc
În taină o dulce rostire
Al vorbelor trup fecioresc
Să unduie – a nemurire...

Fără căpestre mor cai
Peste câmpul – câmpul cu har
Visează-mă-n colțul de rai
Fântână izvor de nectar

Pasere veșnică-mi fii
Odihnă și taină și schit
Mă leagănă-n joc de copii
Învață-mă cum să-ți fiu mit....

Ce taină, ce dulce rostire,
Presus, mai presus de iubireI...

Sufletul drept pravilă

Doamne, strigătul primordial
Întâlnit în cartea cu versete
Îmi aprinde ochiul pineal
Ca un mir sortit să mă îmbete

Port de frunte-aureola morții
Ca pe un ciulin însângerat
Flacăra întreținând a sorții
Liber să mă aflu de păcat

Înțelept și orb precum pământul
Sufletul drept pravilă mi-a fost
Numai pe Iisus așa mai cântu-L
Fiindcă știe moartea pe de rost.

Cântul meu să-ți fie adăpost
Căci și mie pravilă mi-a fost....

Vara când va fi să ningă

Inima cu care scriu
Să o mântui în iubire
Ca al Anei suflet viu
Duh curat de monastire

De asemenea lucrare
Toți zidarii să se mire
Când găsi-voi pietre rare
Din cerceii unei Chire

Chiraline – anonime
Ba și-o salbă să încingă
Aerul din înălțime
Vara când va fi să ningă

Să mă mântui prin iubire
Duh curat de monastire...

Foaie pentru minte

Să adormi în dezmierdarea
Mâinilor de meșter faur
Iar prin vis precuvântarea
Lui Ioan – Gură de Aur

S-o ascuți și să te-mbete
Cum desigur, cu tăria
Din cuvânt – și tu – poete
Te îmbeți cerând mistria

Să durezi locaș de viață
Și iubire limbii sfinte
Să-ți vezi pruncii cum învață
FOAIA-ȚI SCRISĂ PENTRU MINTE...

Mâinile – de meșter faur
Să-ți cioplească nuri de aur....

Crug

Când ațipesc toți greierii în fân
Robiți de taină și de molcom cântec
E prea rotund prezentul să-l amân
Și să-mi alung simțirile din pântec

Să nasc – aș vrea, din dragoste plămadă
Hyperioni strălucitori, fecunzi,
Nemuritori când anii stau să-mi cadă
Hlamidă peste umerii rotunzi

Și ascultând al timpului meu bucium
Să dăruiesc statornică, supusă.
Lăuntrica mea cumpănă de zbucium
De mreaja apei să mă las sedusă

Și limpezind veșmântul cu lavandă
Vreau unei mânăstiri să fiu ofrandă...

De la un timp

De la un timp, hazard când zic
Nu-mi reazem fruntea de nimic
Prilej să pot visa nu-mi fac,
Îmi clatin tâmpilele și tac.

Un ochi mă-mpunge fără rost
Nu mai sunt eu cea care-a fost.
Mă leagăn, sălcioară-n vânt
Nu mai sunt eu cea care sunt.

De la un timp și gându-i mut
Mă muștră tot ce n-am făcut
Nu mai știu vorba s-o prefir
Îmi crește-n talp-un trandafir

Și-nfige-o rădăcină-n lut
Și mă prăvale-n absolut...

Râs în flăcări

Mai viu ca niciodată e timpul-n al meu trup
Desculț, aleargă slobod, mă tot visez oprindu-l.
Cândva, ademenită, nutream să mă strecor
Și marginea să-i aflu întocmai presimțindu-l.

Ca un aluat năvalnic dospește-n mine timpul
Și nu mă-ncumet încă să-l torn în forme noi
Să mă găsească nudă cu brațele desculțe
Mlădiță fără aripi, copac fără altoi...

Și tot mai desfrunzită de-atâta râs în flăcări
Ciopli-voi pe-ndelete secunda – lemn de rug –
La judecata dreaptă să-mi car în spate morții
Și ca o stea polară să mă înalț în crug...

Mai viu ca niciodată e timpul-n al meu trup
Și nici nu știu prea bine să-l sfâșii și să-l rup...

Pâine vie – pâine sfântă

A rodit un spic în floare
Pâinea sfintelor altare;
Nou și Veșnic Legământ
Întrupat prin Duhul Sfânt

Ce ne-nvață cu ardoare
Dragostea prisositoare
Rod de aur, spic curat
Și de har îmbelșugat

Ce-l vom împărți ca frații
Cu săracii și bogații
Pâine sfântă, pâine vie,
Mântuire-n veșnicie.

Nou și Veșnic Legământ
Pogorât din Duhul Sfânt....

„Ia-ți crucea și mă urmează”

Cel ce crucea o urmează
Crucea drumu-i luminează;
De-ntuneric neînvinșă
E o candelă aprinsă.

Însuși Domnul ne învață
Că avem o cruce-n viață.
Cine-o urcă pe-al său piept
Va păși pe drumul drept.

Cine spatele-și încinge
Cu o cruce – va învinge
Chiar de calea-i pare grea
Și va-ngenunchea cu ea

Să privească la Iisus
Pătimind pe cruce – sus....

Darul cel mai prețios

Strălucește un miracol
În Prea Sfântul Tabernacol,
Darul cel mai prețios
Trupul viu al lui Hristos

Candela în veci stă trează
Și lăcașul luminează.
Stă acolo Preacuratul
Lumii ispășind păcatul.

Cât aprinzi o lumânare
Se-ntrupează pe altare
Și sub iscusința mâinii
Preacuratul chip al Pâinii

Până intonezi un cânt
Se preface-n Trupul Sfânt.

Crucea ne învață

Vinul prefăcând în Sânge
Trupul – hostie se frânge
Hostie prealuminată
Și de har îmbelșugată;

O spirituală hrană
Vindecându-ți orice rană.
Veșnic e Iisus prezent
În Preasfântul Sacrament

Și ne-așteaptă cu răbdare
Să purcedem fiecare
Cu iubire și blândețe
Să venim să-i dăm binețe.

Domnul prin a sa jertfire
Ne oferă mântuire....

Rodul inimii curate

Îți aduc, Divine Mire,
Jertfa mea de ispășire.
Rodul inimii curate
Faptele nenumărate

De blândețe și iubire
Fructe de milostivire.
Îți jertfesc pe rând răbdarea
Modestia, cumpătarea

Ascultarea, umilința,
Pentru oameni – suferința,
Mila, dragostea frățească
Ce prin grația cerească

Ca pe scumpe nestemate
Ți le-nchin acum pe toate;

Când te voi primi, Iisuse!

Cugetul să-mi fie treaz
Trupul tânăr și viteaz
Inima să-mi ardă-asemeni
Unui foc aprins cu cremeni

Crucea s-o privesc – ce sus e
Când te voi primi – Iisuse!
De pe-altarul Crucii Tale
Să îmi luminezi pe cale

Sufletul ce nu se vinde
Fie-mi în pustiu merinde.
Dulcele, plăcut pelin
Sânge prefăcut în vin

Să-mi reverse-n vene mie
Pentru când va fi să fie!

Vino, Iisuse

Vino Iisuse, în ieslea cea vie
Trupul smerit să-l ghicesc cum învie
Pruncule, hai de-mi sfințește făptura
Merinde să-mi fie cuminecătura

Vino Iisuse, neprihănite,
Pătrunde-mi în sânge pe neauzite
Vreau să fiu vrednic și demn să primesc
În cortul de lut pe copilul ceresc.

Sfințește-mă cu mângâierea ta vie
Și sufletul meu credincios o să-ți fie
Și-n semn că în ceruri ne vom revedea
Vino, Iisuse, în țarina mea

Vino Iisuse, pe-o rază de stea
În Betleemul din inima mea...

Până lacrima

Ia cuvântul și-l cuvântă
Până lacrima se zvântă
Ia tăcerea și o tace
Lacrima când nu-ți dă pace

Țipătul durerii-l țipă
Lacrima când se-nfiripă.
Ia o ciutură și-i varsă
Lacrima când este arsă

Ia un vis și-l răstignește
Până sângele țâșnește
Ia o lacrimă și-o plânge
Până lacrima dă-n sânge

Cu Iisus pe cruce suie
Sângele să-l bați în cuie....

Pe cruce Mesia ne iartă

Udată cu lacrimi de înger
E crucea pe care mai sângeri
Isuse, Isuse, te doare
Povara cea ucigătoare.

Răbdarea-i la limite-ajunsă
De suliță-i coasta străpunsă.
Din rănilor neînchegate
Țâșnesc ale lumii păcate.

Cu apă din coastă și sânge
Pe Cruce Mesia mai plânge.
Adie de narduri – mireasma
Se sfâșie catapeteasma

E învâlmășeală și ceartă
Pe Cruce – Mesia ne iartă.

Consfințire

Facă-și cuiburile cucii
Drept pe brațul stâng al crucii
Unde-atârână într-un cui
Mâna dreapt-a Domnului.

Mierla zborul să și-l frângă
Sfârâmat în mâna stângă.
Lacrimii să-i țină piept
Rana din piciorul drept

Când pe stângul aspru-l strânge
Chinga cuiului de sânge.
Un copil curat să plângă
Rezemat de coasta stângă

Unde sângerează-un crin
Preacurat izvor de chin...

Drumul crucii

De la iesle pân' la Cruce
Drumu-i lung și nu-l pot duce
De la iesle la Calvar
Drumul izvodește har.

Să-l străbată poate-oricine
De s-a lepădat de sine.
O Iisuse, o Iisuse,
Crucea ta atât de sus e!

Nu pot ochii să-i țin drepți
Ochii mei neînțelepți
Ce-au poftit și-au jinduit
Nu m-ajută la privit

Când uimiți, când adumbriți
De privire sunt sleiți....

Vino pe Golgota

Cinci șuvițe văd și mi se
Par din rănilile deschise
Că se scurg și se preling
Dar pământul nu-l ating.

Unde-i sângele cel sfânt?
O năframă-adie-n vânt...
Unde-i sângele curat
De păcate nepătat?

Vino pe Golgota, hai că
Fiul tău pe cruce-i, Maică.
Fiul tău azi va muri
Pentru a ne mântui.

Nu mai plânge Maică-așa
Fiindcă El va învia!

Parcă sunt eu....

Mortul acesta – parcă sunt eu
Purtat pe aripă de curcubeu
Mortul acesta rămas în picioare
Parcă sunt eu în mână c-o floare

Viața călcând anevoie pre viață
Privirea fixată în aburi de ceață
Sângele veșted, obrazul de lut,
Mortul acesta trăind în trecut

Clipa eternă, slăvită menire
Lut mistuit în divină iubire
Stea rătăcind pe un cer de opal
Imperiul de umbre al lui Dedal

Călătorind înspre Empireu
Mortul acesta, desigur, sunt eu....

Glorie și slavă-n veci

Vine luna mariană
Luna fără de prihană
Luna Celei Preacurate
Și-n lumină-nveșmântate.

Când frenetica natură
Se îmbracă-n haină pură.
Chiar iubirea-i mai fierbinte
Dedicată Maicii Sfinte.

Luna Mai – cea mai frumoasă
Ce ne-aduce pace-n casă,
Când și îngerii se-nchină
Proclamând-o drept Regină

Când se-aude-n piepturi – zeci
Glorie și slavă-n veci!

Prunc de Dumnezeu

Mierla-și face un cui bar
Într-o stea de chihlimbar
Carul Mic și Carul Mare
Răsări-voi pe altare

Căci se-ntrupă-n iesle Viul:
O Fecioară-și naște Fiul.
Pe-un covor de stele moi
Ea și-l leagăna apoi,

Pe-un crâmpei de curcubeu
Fiindcă-i Prunc de Dumnezeu.
Cântă corul îngeresc
Fiindcă-i un Pruncuț Ceresc.

Să privim la steaua, sus
Răsărind pentru Iisus!

Miracol de iubire

Ne veghează-n înălțime
Trei Persoane – O Treime;
Adevărul Întreit:
Unu-i Tatăl cel iubit,

Altu-i Fiul său curat
Care ne-a răscumpărat
Celălalt e Duhul Sfânt
Ce coboară pe pământ

Și insuflă tuturor
Dragoste, căință, dor,
Împreună – Unul sunt
Revelați într-un Cuvânt

Un miracol de iubire:
Om și Zeu: Dumnezeu...

Via dolorosa

Ca o mioară de blândă
Mielu-l conduci la osândă.
Maică, în urma lui duci
Lemnu-nflorit pentru cruci.

Pe dealuri, văioage și grui
Tu crucea o porți orișicui
Iubirea de Fiul te frânge
Pe calea stropită cu sânge.

Iar mila de oameni imensă,
Îți face durerea intensă.
Ce grea e, Măicuță Mioară,
Măreața și sfânta povară!

Crucea-nflorind în spinarea
Măicuței – ne-aduce iertarea...

Duh de adorare

Zilnic de petrec în case
Faptele miraculoase:
Din iconostas coboară
Câteodată – o Fecioară.

Uneori la ușă bate
Un drumeț c-o cruce-n spate
Și pe când Măicuța plânge
Cauți urmele de sânge.

Ochiul vede ca prin sită
Fănu-n ieslea pregătită
În natură omenească
Domnul nostru să se nască

Cu puterea Lui Divină
Sufletul ți-l înlumina...

Floarea Învierii Tale

Lacrima iubirii suie
Sufletul ți-l bate-n cuie.
Picurată în pocale
Urcă-n trupul morții tale

Și-n psaltirile divine
Înnoiește duhu-n mine.
Mă sloboade din robie
Dându-mi viață-n veșnicie.

Trupul morții feciorelnic
Înflorind pe un jertfelnic
Și în pârga mângâierii
Naște floarea Învierii.

Floarea Învierii sfinte
Pentru suflet, pentru minte....

Cuvântul întrupat

Eu te rog cu stăruință
Doamne, fie-mi cu puțință
Casă mică să devin
Pentru Mirele Divin

Și-n săracă ieslișoară
Să văd Pruncul cum coboară
Și precum umil se face
Pentru suflete sărace;

Pentru suflete bogate
Călător la uși cum bate
O steluță diafană
Să devin fără prihană,

Să vestesc dorind și eu
Nașterea lui Dumnezeu...

Pentru toți

Pentru toți ce te rănesc
Îmi propun să te iubesc.
Pentru toți ce te-au trădat
Și pe care i-ai iertat

Pentru cei nevrednici vin
În genunchi să mă închin.
Pentru toți ce te-au uitat
Vreau acum neîncetat

Doamne, pentru fiecare
Astăzi să îți cer iertare
Și-ți aduc, Divine Mire
Jertfa mea de ispășire

Și de-abia mai pot rosti:
Doamne, nu mă părăsi!

Când ninge

De atâtea ori când ninge
Liniștea în piept m-atinge,
Fericirea mă-mpresoară
Și plutesc în vis, ușoară

De atâtea ori când ninge
O iubire mă învinge
Și mă uit în ceruri sus
Către Crucea lui Iisus

Vie și pătrunzătoare
Cruce albă de ninsoare
Și mă rog: Iisuse, adă
Cruce albă de zăpadă

Cruce de ninsoare grea
Să mă înfășor cu ea...

Între stele de pământ

Vino Doamne și ne-arată
Coasta dreaptă sfârtecată.
Tot norodul să cinstească
Și să nu mai contenească

Să-l privească și să știe
Cuiu-nfipt în carnea vie
De la mâini, de la picioare
Lemnul crucii să-l adoare

Lemnu-n carnea lor să crească
Și cu lacrimi să-l stropească
Să dea muguri lemnul sfânt
Între stele de pământ.

Vino, Doamne și ne-arată
Crucea ta, neînserată...

Sonet simplu

Sunt bucuros, bucuros de nespus:
Fiindcă mă poartă de mână Iisus...
Vreau să mă fac mai curat, mai frumos:
Noaptea îmi bate la ușă Hristos.

Mâinile, mâinile, tare-mi sunt grele:
Fă-mi niște aripi, Iisuse, din ele!
E întuneric, dar mie mi-e bine:
Doamne-așază-te-aproape de mine!

La temelie cu Duh de iubire
Durează-mi în suflet o monastire...
Strivesc în picioare pământul cu jind
Și cerul în brațe aș vrea să-l cuprind...

Inima mea ca o floare măiastră
Crește Iisuse la Tine în glastră...

Altar, icoană, căpătâi

Scriitoarei Marta Cozmin

Abia acum când nu ne ești
Îmi bate steaua ta-n ferești
Și-mi strigă lung și ascuțit
Spunându-mi că ai nemurit.

Răspunde noaptea cu ecou
Zicând că te-ai născut din nou
Ca o fărâmă de pământ
Purtată-n petic de cuvânt

Din început de veșnicii
Și sigur că ai să revii

Aminte să ne-aduci de lut
De Logosul de la-nceput
Din care tainic ne rămâi:
Altar, Icoană, Căpătâi....

Duc în altum

(Înaintează în larg!)

Lumina spre viață mă duce
Mi-e hrană și taină și rug.
Mă spânzur de ea ca de-o cruce
Cu razele ei mă înjug.

Să calc peste apele line
Mănată de-un gând neștiut.
Lumina mă poartă la Tine
Precum spre un nou început.

Prin vânturi, prin ploi și furtună
Lumina mi-e marea genună

Lumina în plete-mi anină
O stea din adânc de țării.
Voi fi răstignită-n Lumină
Iisuse, când ai să vii...

Vă scriu în genunchi

Pe cât de-ndurătoare sunt eu eul
Pe-atâta arde-n mine Dumnezeuul.
Pe cât de-nmiresmată mi-e rostirea
Pe-atât mă arde-n vâlvătăi iubirea.

Atâtea flori de noapte ard sub cruce
Cât să ridici o troiță-n răscruce.
Cât o măicuță în odoare sfinte
Atât mă înveșmânt în necuvinte.

Din liniște înalț o piramidă
Precum un trup de sfântă-ntr-o firidă.
Mă scald în apa neîncepută-a zilei
Și nu mă satur de lumina milei.

Așa peregrinez spre-Mpărăție
Cu rădăcini înfîpte-n veșnicie.

Un sunet sfânt

-sonet incomplet-

Când te privesc, Iisuse, mă-nfioară
Un sunet sfânt ca lemnul de vioară.
Tu, Doamne, fă plăpânda mea stihiră
Să se prefacă-ntr-un acord de lyră

Iar jertfa Ta de pe altar, durută
Să-mi sune-n piept ca lemnul de-alăută.
Și-atâta vreau, în noaptea asta sfântă
Să mai aud cum îngerii îmi cântă

Să Te mai nasc din mine însămi iară
Prin vrednica și pururea Fecioară!

O, tu lumină...

Înveșmântat precum un boț de lut
Într-o lumină fără de sfârșit
Tu ești Lumina fără de-nceput
Din Tine cine bea e mântuit...

O, Tu Lumina cea neînserată
Cea care zămislește pururi viii
Ești pâinea caldă, neîmputținată
Din care se hrănesc pe rând, copiii.

Tu soare sfânt ce sufletu-ntremează
Gingaș făcându-l ca o primăvară,
Ești lanțul care mă eliberează
Din închisoarea crâncenă de-afară.

Și-n nesfârșitul cerului pierdut
Tu ești Lumina fără—de-nceput.

Meteorit în lacrima cerului

Mă simt istovit de cuvânt
Mă simt istovit de tăcere
Un bulgăre viu de pământ
Din moarte – viața mă cere.

Mă caută moartea și-n viață
Din lut să mă ducă la cer;
Legat de speranță c-o ață
Lumina mi-o fac lăicer.

Mă caută cu lumânarea
Mă caută moartea cu sânge
Cu apă să-mi stingă suflarea
Și-n taină-mi propune un târg.

Am sângele încă fierbinte:
Mi-s mâinile reci de cuvinte....

Totul în tine

Las altora tot ce n-am scris
Și-un gol vinovat în albume
Las altora gloriei și vis
Cuvintele mele antume.

Din lujerul meu de pământ
Cu rouă de sânge stropit
Rămân încrustate pe vânt
Cuvintele-n care-am iubit.

Căci am risipit nu am strâns,
Dând deseori pe veresie
Cuvintele-n care am plâns
Și plâng pentru Tine, Mesie!

Mă lepăd de lume, mă lepăd de sine
Și caut, Iisuse, Iubirea în Tine...

De înstrăinare

Plânsu-m-am și m-am tot plâns
Roade că nu am de strâns
Am tot plâns și-a tot oftat
Că fântâna mi-a secăt.

Mi-a secăt demult izvorul
De-unde se-adăpase dorul.
Sfărâmatu-s-a ulciorul
Ce când a plecat cocorul

Înspre țări îndepărtate
Mâsurile mi-s legate.
Ochii mi s-au scurs în zare
De atâta-nstrăinare

M-oglesc în ape crunt
Și nu știu cine mai sunt...

Mă-nvârte iureșul

Spre sensul implacabil curg
Cum să mă sprijin de amurg?
Cu să mă sprijin de o rază
Ca să-mi găsesc râvnita oază?

Mă-nvârte iureșul intens,
Spre capătul cu unic sens;
E puntea-ngustă, drumul sfânt
Dar am făcut un legământ

Să nu m-abat, să nu m-opresc
Nanicând din crugul meu ceresc.

Mi-a mai rămas numai o zi
În vis să construiesc castele
Cu temelii-le-n a fi
Și turele-agățate-n stele!

Nu mi-a rămas decât

Secundele-mi țâșnesc din unghii moi
Și-mi cresc minutele argint în plete
Atunci de ce mi-s anii tot mai goi
De parcă lupi mă hăituiesc în cete?

De ce mi-e iarnă când e vara-n toi
Și mi-e cumplit de frig în primăvară
Iar crengi uscate fără de altoi
Mă-mbrățișează și mă înconjoară?

Mi-e sufletul surpat și năruit
Statura mai smerită, mai firavă
Nimic nu mai iubesc din ce-am iubit
Și-mi crește grâu din inima bolnavă.

Și tot pământu-mi fuge sub călcâie
Mă sui pe cruce și mă bat în cuie....

Alt fel de a învinge

Ca pruncul nenăscut în sân de fată
Stau cuibărit în pântec de cuvânt
Sunt pofticios să mă mai nasc o dată
Cuțitul vieții-n moarte să-l împlânt.

Iar când voi reveni cu-adevărat
Am să mă spăl pe inimă în rouă
Ca să-mi rămână sufletul curat
Pentru o viață și o moarte nouă.

Privind atunci cum totu-n jur se stinge
Și cum se surpă-ntreg nimicul frânt
Am să-mi aleg un alt fel de-a învinge
Precum în cer așa și pe pământ...

Și aerul se clatină ușor:
Nu mi-a rămas decât să mă-nfior...

Ești cer în mine

Tu ești întreg trăind mereu în mine
Nu pot nicicând de Tine să m-ascund
Pătrunzi în trup, în minte-n gânduri line
Îmi ești alcătuire și rotund.

Și azima și vinul sunt în Tine
Și-n adieri de proaspătă mireasmă
Potirul tainicei și Sfintei Cine
Ești grâu de jertfă și catapeteasmă...

Îmi ești și frig și cald îndeolaltă
Și-mi ești statură dreaptă și înaltă.

Ești cer în mine-atâta cât încape
Și ești cel mai departe om de-aproape
În Infinitul care ne desparte
Vei continua să-mi fii și după moarte....

Moarte de tot

Trecut-am astăzi dincolo de vis
Și se făcea că sunt în Paradis
Pășit-am astăzi dincolo de stele
În visul nebulos al morții mele.

De frică mă-nălțasem mai presus
Cutreierând Lumina lui Iisus.
Gustam nesățios din nemurire
Ce-mi devenise cea de-a doua fire.

Știam că numai astfel pot pătrunde
Durerea de oricând și de oriunde
Că doar așa pot alunga ce-i rău
Cu Sfântul Sânge și cu Trupul Tău.

Din Sfânta Jertfă tot mâncând și bând
M-am deșteptat din moarte renăscând...

Spre început

Eu Doamne, doar atât am vrut
În toamna grea a existenței mele
Să curg spre moarte ca spre început
Cu ochii la pleiadele de stele.

Să număr aștrii ca pe boabele de rouă
Țâșnite de sub pleoapele strivite
Atunci când străvezie-i luna nouă
Să rostuiesc „cuvinte potrivite”.

E-un adevăr că doar scriind trăiesc
În noaptea morții mele tot mai stranii
Mă-mbrac mereu cu sfintele pisanii
Și doar în slovă vreau să nemuresc...

Să rostuiesc „cuvinte potrivite”
Și ție să ți le închin, iubite....

Să-mi fii lumină

Mă străpunge-n gând lucid:
Moarte, vreau să teucid.
Când te simt să fiu imun
Moarte, vreau să te răpun.

Știu mai bine ca oricine
De când sunt – trăiești în mine.
Ești fantează, ești paiată
Vreau să te prefac în viață.

Chiar în cea mai neagră tină
Moarte, tu să-mi fii lumină.
Moarte, blândă auroră
Frate vreau să-mi fii și soră.

Căci nimic nu ne desparte
Dragă moarte, dragă moarte...

Tu singur, Doamne, ești

Mi-a mai rămas un strop de efemer
Dar ce să fac cu el Preasfinte Doamne
Iubirea e destin și-atâta-ți cer
Să nu-l îngropi în frigul unei toamne.

Sunt Doamne, iar lihnit de gingășie
Și sunt flămând de mângâieri ușoare
Un cerb boncăluind în vis mă-mbie
Chiar dacă amintirea mă mai doare.

Mai dă-mi o șansă Doamne de iubire,
Un strop mărunț, o lacrimă, un cât
În fața veșniciei, doar atât
Să mă agăț din nou de fericire.

Să mai ridic un monument în vis
Să mă trezesc iubind, în Paradis....

În moarte – ca în viață

Ca o lumină străpungând o ceață
Trăiesc în moarte mult mai viu ca-n viață,
Tot așteptând ce va să se întâmple
Tăcerea mi se-ngândură la tample.

În timp ce vorbele se rup și se îngână
Ondinele mă prind insidios de mână
Trăindu-mi moartea până la sfârșit
Voi ști că doar așa am nemurit...

Atât mi-a mai rămas să mor de vie
Să mă aprind ca un crâmpei de jar
Pătruns în carnea destinată mie
Să mă tămădui de cerescu-ți har.

Prin Moartea Ta mi-arăți că mă iubești:
Tu singur Doamne ești Acel ce Ești....

Bea-mă-n dor de apă vie...

Bea-mă cu lumină-n două
Când se cerne luna nouă,
Bea-mă-n apă de izvor
Doar așa n-o să mai mor.

Soarbe-mă-n potir de floare
Prinsă-n toc la cingătoare
Și-n lumina lunii mută
Bea-mă-n apă neîncepută.

Ca pe mierea de albină
Bea-mă-n boare de lumină
Ca dintr-un urcior de lut
Bea-mă-n boare de sărut.

Bea-mă ca pe-o băutură
Care inima îți fură...

Bea-mă iar și iar

Ca-ntr-o amforă subțire
Modelată cu iubire
Trage aer tare-n piept
Și-apoi bea-mă înțelept

Bea-mă ca pe-un lapte sfânt
Supt de-un secetos pământ
Când ninsorile-s duium
Bea-mă-ntr-un hârzob de fum.

Laolaltă cu vecinii
Cu cei vii și cu blajinii
Ca pe-un vin de jertfă bea-mă
Și mă gustă fără teamă

Bea-mă-n dor de apă vie
Pentru sfânta veșnicie....

Privesc cu luare aminte

Abia ating icoana Ta cu gândul
Genunchiul parcă băjbâie pământul,
Un fruct rotit în razele de soare
Își sparge coaja prea strălucitoare.

Licoarea lui de miere se prelinge
Aroma-mbietoare mă învinge
Privesc cu luare-aminte chipul, Sfântul,
Și nu mai vreau să părăsesc pământul.

Mi-a mai rămas atât: numai o zi
În vis să construiesc din lut, castele
Cu temeliiile-implântate în a fi
Și turlile-agățate chiar de stele!

E ziua scurtă și se-apropie-asfințitul
Rămân în taină să-mi aștept iubitul..

Fiindul și durutul

Pune-mi Doamne, o hlamidă
Din scaieți și pălămidă
Iar pe cap în loc de crini
O cunună de ciulini.

Cu o lance vino drept
Și străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
Bate-mi cuiul sfânt în palma

Palma care te trădează
Și îmi ține mintea trează
Care-mi ține proaspăt lutul
Cu fiindul și durutul.

Pune-mi sufletul în frâie
Sau strivește-l sub călcâie.

Soră luna...

Ochii tăi duruți și grei,
Luno, parcă nu-s ai mei.
Gura-nsângerată, grea,
Luno, parcă nu-i a mea.

Poți tu lună să-ți ascunzi
Umerii frumoși, rotunzi,
Tot am să-nțeleg că ei
Nu-s ai doamnei cu-ai mei,

Chiar și inima nebună
Zgâriată-n ciob de lună
Ca o ciutură de stea
E străină de a mea.

Cum de creștem împreună,
Soro lună, soro lună?

Acoperiș pentru rugă

Lipsiți de orgolii și vicii
Se scurg în derâdere anii
Și cât de puțini sunt amicii
Și ce numeroși sunt dușmanii.

Ia-mi Doamne, din suflet toți spinii
Din inimă ia-mi întristarea
Și pune-mi la loc iarăși crinii
Și pune-mi pre limbă iertarea.

Ninsoare poetică-s anii.
Cuvintele mele sunt danii.

Întoarce-ți o clipă privirea
Și-oprește-mă, Doamne, din fugă
Să fiu pentru-ntreag-omenirea
Un ACOPERIȘ PENTRU RUGĂ..

Dimineața, toamna....

Am fost împreună în parc, dimineața
Obrazu-ți cel palid în poale-l țineam.
Poverile îți risipeam ca pe ceața
Și cât te visam, și cât te visam...

În parcul aceluia poet nepereche
Am stat pe o bancă și versuri rosteam
Iar vântul răzleț îmi șoptea la ureche
Ce mult îmi lipseai, ce mult îți lipseam

Te-am scos dimineață din norul sihastru
Și-n soarele blând eu smerită-ascultam
Poemele tale ca fumul albastru;
Din trupul cuvintelor mă cuminecam.

Sub pleoape, sub gene, un vis deslușeam
Mă înnemuream și mă întemeiam.

11 septembrie 2006

Rămâne-va, eresul...

Atâtea membre în cuvânt
Și stavilă să pun, nu vreau, Poete!
Mai bine să le rostui în (des)cânt
Prin vâlvora secundeii să îmbete

Să fie Doamne-acesta un păcat?
Râvnitul gând de a le-mpărtăși?
Atunci Tu pune tainicul lăcat
Ca nimeni să le poată tâlcui...

Nelămurit rămâne-va eresul
Acelor vorbe aduse drept prinos
Doar muzica le tulbure-nțeleșul
Că doare de la suflet pân' la os!

Prinosu-acestor vorbe drept eres
Tu nici acuma nu l-ai înțeleș...

De moarte, ca de nuntă

Eu totuși iar mă tem de clipa cruntă
Și-mi pregătesc de moarte ca de nuntă.
Și mă gătesc de ultimul festin
Cu pâine sfântă și-un potir cu vin...

Tocmesc apoi nuntașii în răsfăț
Și îi poftesc pe toți la un ospăț,
În așteptare îndărătul porții
Să-nvăț cu-ncetul alfabetul morții.

Dar sfinți părinții înșiși ne învață
Că moartea asta e un ciob de viață.
E ca un fulger, o străluminare
Un punct de foc în infinita zare.

Și iar devin a gândurilor slugă
Și-s pentru voi, acoperiș de rugă...

Autoportret fără chip

La masa lui ne-adună Timpul zeu
Ca la o Cină tainică și sfântă
Cu toții călători spre Empireu
Dar tuturor cuțitul ni-l împlântă...

Pe negândite, până la plăsele
Și ne trezim deodată sângerând
Cu gândul îndărăt la toate acele
Ce ni le înghițise el flămând..

Și drept e că o-nvălvorare-i clipa
De dulcele alin al celui drag.
Atunci, de ce mai simt acut risipa
Și-alerg în taină spre Areopag?

Cu toții călători spre Empireu
Spre ceruri ne rostogolim mereu....

Cum cade timpul

De ce-mi refuzi azi pâinea rituală
Și vinul din potirul sfânt, părinte,
Privirea mi-e străină și e goală
Și nu se-atinge de hrisoave sfinte...

În trupul meu o, cum mai cade Timpul,
Șuvițe, în cascade, ori în picuri,
Și deslușesc cum crește anotimpul
Din multe mușuroaie de nimicuri..

Mă amăgește uneori Lumina
Cu ochiul ei pătrunzător, de gheață
Și nu știu nici măcar a cui e vina
Să nu mă învoiesc să plec din viață....

Mă amăgește uneori Lumina
Și iar mă simt pierduta și străina.....

Sălaș în cuvânt

Nici o mirare nu mi-a rămas
Pe genele lungi ale gândului
De când intonez fără glas
Muzica sacră-a Cuvântului.

În neasemuite culori,
Strig, șoptesc, îmi fac visuri,
Ruga-mi ajunge la nori
Și mai departe-n abisuri....

Blând surâzând netezesc
Chiar aerul de legătură
Pentru cei care îmi întregesc
Cu iubire, înalta-mi statură.

Îmi aflu sălaș într-o stea
În drumul spre Patria mea...

Pentru mine...

Tu pentru mine te-ai făcut ca mine
Tu pentru mine te-ai făcut smerit
Să-mă dărui mie mult râvnitul bine
Și să mă faci pe mine fericit.

Tu pentru mine-ai îndurat povara
Pe Drumul Crucii, de-a fi umilit
Și drept în față ai primit ocară
Când te-ai lăsat pe cruce răstignit.

Deși ai fost și ești supremul Bine
Desăvârșire și natură diafană
Ai luat ~ umil- natura mea umană
Ca să mă îndumnezeiești pe mine...

Să-mi dărui mie mult râvnitul Bine
Tu pentru mine, Te-ai făcut ca mine....

La vară-am să te chem

La vară-am să te chem, iubite,
Pe cărării de rouă pline
Deși te vor urma vrăjite
Șirag, sirenele marine

A doua zi după Rusalii
Vom despleti pe rând ondine
Amirosind magnolii, dalii,
Iubite-n vara care vine

Ne vom iubi pe lună plină
Într-un frunziș făcând cuibar
Mă vei încorona regină
Purtată-n brațe la altar.

Luceferi zeci ne-or însoți
Și fructul nostru va-ncolți.....

Visam odată....

Cu lacrimi de lumină tremurată
Aș vrea să te mai înveșmânt o dată
Și să te-mpodobesc cu lună plină
În nestemate de lumină lină.

În palidul obraz cernit și fad
Visam odată ca în cer să cad
Și-n străluciri muiate-n hiacint
Intram în vis ca-n codrul de argint.

Odată am pierdut un licurici
L-am căutat prin ierburi și urzici
Când colo el plecase-ncet la treier
Și îmi lăsase drept zălog un greier....

În nestemate de lumină lină
Eu m-am scăldat și m-am albit cu tină...

Și totuși, azi....

De câte morți mai suntem noi în stare
Însingurați și sceptici să trăim
Și-apoi la cea mai de pe urmă boare
Nici nu mai știm adânc să ne căim.

De-aceea, mai tăcuți ca huhurezii
Cu vârstele lăsate amanet
Plăteam peșin parfumul unor frezii
Și absentam la propriul banchet.

Și totuși, azi, pe drumul nimănu
Eu caut încă țandări de statui
Și socluri goale mi răsar în cale
Iar când să urc mă pomenesc la vale.

Precum Sisif cu bolovanu-n spate
Eu car trăirile nenumărate.

Unde-i viața

De visele în larg se sparg
Într-o părere de catarg
Și nici corabia nălucă
Nu are unde să ne ducă

Din Labirintul lui Dedal
Pe rând ne-ntoarcem toți la mal
Din ce în ce mai obosiți
Mai triști și mai puțin iubiți...

În vise mai suntem arar
Ca frații – împreună iar.
Din când în când câte-un crâmpei
Ne spune că suntem ca ei.

Dar s-a pierdut demult dulceața
Și ne-ntrebăm: Pe unde-i viața?

O adiere de lumină

Din cioburi refăcând rotundul
Precum un vas ajuns la fundul:
Frânturi lipite prost, cu clei
Mi-s anii-apăsători și grei,

Și-ades mă simt înstrăinată
De tot ce am trăit odată
Și chem – din depărtări să vină –
O adiere de lumină

Ca să mă ducă mai aproape
Intactă, ca pășind pe ape
Pe urma visului dintâi
Să mi-o agăț de căpătâi.

Și-n suflet, inimă și minte
Să-mi fie toate, toate sfinte....

Galați, 9 martie~20 august 2008

Cuprins:

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul	3
Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit	4
Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii	5
N-am mai urcat de-o viață la cumpăna Nedeii	6
Mi-ai dăruit, Divine Mire	7
Din prăbușire-n altă prăbușire	8
Hortensie plâpândă-ascunsă-n lut	9
Mă dau din nou în brațele miloase	10
De-atât amar de vreme n-am nuntit.....	11
Alergi în van cu sufletul scindat	12
Dar unde este-acel numit departe?	13
A ațipit lumina din obiecte	14
Căușul memoriei-fum despletit	15
Mă-nvârt mereu aproape de mirare.....	16
Un scâncet de copil abia născut	17
Prăpastie între venit și dus	18
În sfârșul de lumină jinduit	19
Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă	20
Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri	21
Cristalele de cuarț ascund tot leștul	22
De la un timp adun toate morțile	23
La ceasul când turbați, zăvozii urlă	24
În toiul nopții eu devin străină.....	25
În menuet, atâtea mlădieri	26
Privesc la steaua de la răsărit	27
În somn îmi cer blajinii demăncare	28
Vom inventa un dans nemaivăzut	29
Să inventăm miresmele iubirii	30
Acum, ajuns de sensuri jefuit	31
Spre care țărni să mă arunc, nebună?... ..	32
Vă las, iubiiții mei, acum cu bine... ..	33
Mă-ncolăcise duhul de lumină	34
Îmi ești cămașă de ivoar sub piele	35
Pe buzele de rouă am tămăie	36
Credințe ancestrale curg prin ere	37
Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul?	38

Dezvăluit ca un Poet pur sânge	39
Eu vin acum de pe cărări pierdute	40
Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caișii	41
Se-ntunecă icoanele-n perete	42
De când te-aștept au înflorit magnolii	43
Se lăncezise în carafă vinul	44
Izvor de taină, cumpănă și cheie	45
Doar ție-ți cânt cantata bucuriei	46
Trăiesc în permanență un miracol	47
Aprinde-un vis în pletele rusălcii	48
Sonete, madrigale și rondeluri	49
Ca într-un echinocțiu timpuriu	50
Mi-e inima-n tristeți ispășitoare	51
Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul	52
Iubirea poate scrie-o cantilenă	53
Ce stranie și ce duioasă ură!	54
Demult nu mai colind în noapte printre	55
Să ne-întâlnim în taină la zenit	56
E un temei de rugă așteptarea	57
Prietene-așteptările sunt demne	58
De ce vorbești de cazne inutile?	59
Eu casa am umplut-o cu lumină	60
Un suflet jinduît de armonie	61
Aruncă-n flăcări vorbele deșarte	62
Retras într-o tăcere adumbrată	63
A fost să fie-un dar de sărbători	64
Atâtea năzuiri slujind tăcerii	65
Nimic nu mai era la fel în noi	66
Într-un vârtej nebun de frunze moarte	67
Un gol imens de dincolo de lume	68
Mă bântuie pustietăți agreste	69
Sărută florile înrouate	70
Nu pierzi nimic iubirea dacă-mi dărui	71
Te știu acum până-n adânc de tine	72
Mă aurea iubirea diafană	73
Și mă cuminecam cu vinul vieții	74
Fără de busolă și fără de hartă	75
Sărmanul trup trăind în sihăstrie	76

Mă uit la tine ca-n oglinda firii	77
Pe chei hălăduit-am mână-n mână	79
Părea că hruba lunii mă înghite...	80
Un zbucium nesătul și tandru sunt	81
Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte	82
Fluidu-acela tainic ce-ți alerga-n viscere	83
Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii	84
Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde	85
Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare	86
Ți-am scris aseară ultimul sonet	87
Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine	88
Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea	89
Ca-n cornul abundenței vii în mine	90
Obrazul ațipit îmi tresărea	91
În mâna ta-s o mică zburătoare	92
Ascultă acuma singur, tăcerile din șoapte	93
La cea dintâi atingere de-arcuș	94
Mă căutai ca iarba cea de leac	95
Ești iar aici și cine te va smulge?	96
Să mor, să dorm pe gura gurii tale	97
Mi-ai așezat o diademă frunții	98
Doar pentru noi voi inventa o altă limbă	99
Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi	100
Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară	101
Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici	102
Purtai pe umeri cruce de damnat	103
Ce stranie, sublimă simbioză	104
E golu-acesta roșu, palpitând	105
E-un adevăr, și cine-ar recunoaște?	106
E ștearsă urma noastră de sărut	107
Ne îndreptăm în pași de menuet	108
A fost așa, ca mai presus de fire	109
De pierdere actriței Stela Popescu Temelie	110
Am ales o carte drept comând	111
Când strig surpată-n gânduri departele din mine	112
Trudită de prea mulții-nu știu dacă	113
Exorcizez din mine-îndurerată foarte	114

O nuntă de cuvinte-111 sonete neînchipuite

Din tot ce am, nimic nu-mi aparține	117
Vezi tu, mai mult ne-a răstignit ispita	118
În lutul obrindit de-acasă	119
Atâția muguri cresc nedescântați	120
Ți-e respirația în căușul gurii	121
Aș vrea s-ajung în cer pământ de flori	122
În duhul frumuseților divine	123
Precum ciulinu-mpins de vântul sorții	124
Degeaba porți cuvinte funciare	125
Tu zămislești în cuibul de prihană	126
Dar ce eternitate ne va ține	127
Un tropot scurt în iarba cea invoaltă	128
O dragoste însuflețind obiecte	129
Doar împărțindu-mă rămân întregă	130
Când îndoielnică e adăstarea	131
Iubind ne-or astupa pe rând troiene	133
Ne (în)trudim să preacinstim cuvântul	134
O clipă-ncremenită-ntr-un cuvânt	135
Spre clipa cea de grație alerg	136
Sunt fir de iarbă pe câmpia arsă	137
Se răstignește clipa-n cuib de stea	138
Cutreierând de-a surda în Olimp	139
Cuvinte sfinte în văpăi flămânde	140
Ospăț, banchet, festinuri ori logodnă	141
Mă mustră îngerii risipitori	142
Deși odihna nu afla-vei lesne	143
Curând mă voi elibera de tine	144
Din zidul ruinat răsare iarba	145
În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism!	146
Ce aură de timp ireversibil!	147
Arcadia-i pământul meu de flori	148
În alveolele de palme strâng	149
Într-un sfârșit de vară indiană	150
Precum un evadat în veci proscris	151
Ascult ecoul sufletului tău	153
Am adunat lumină în căuși	154

Îți voi cânta colind de Lăzărel	155
Tu știi că certitudinea ucide	156
Îți încordează arcul cu săgeți	157
Zbor de flutur	158
Eram un bulgăr viu	159
Am adunat duminica-n stâlپări	160
Sărutul reîntoarcerii	161
Sonet cu acante	162
Libație	163
Sonet ostenit	164
Sonet căzut din tipar	165
Sonetul căutării	166
Infernul iubirii	167
Sonet cioplit în jad	168
Sonet în agonie	169
Sonet în davă	170
Sonet în averse	171
Sonetul șarpelui	172
Concret	173
Sonet la lumânare	174
Simfonii de clipe	175
Don Cesar	176
Sonet pentru Ario Paradis	177
Sonet memorial	178
Îngropat în crini	179
Sonet de neîmpăcare	180
Sonetul erorilor	181
Sonet stingher	182
Sonet în preajmă	183
Sonet imperfect	184
Viața firii	185
Pe calea regală	186
Sonetul trenului regal	187
Sonet în șoaptă arsă	188
Sonetul vocilor uituțe	189
Sonet-pastel	190
Sonetul depărtării	191
Sonet fabulos	192

Cuvinte fără umbră	193
Ninsoare de lumină	194
Sonetul viorilor	195
Sonet în formă de cruce	196
Trup cu ape gânditoare	197
Sonet în duhul vieții	198
Tăcerea din cuvânt	199
Sonetul urmelor pierdute	200
Icoană pe santal	201
Sonet nepereche	202
Spre finis terrae	203
Sonet de la o frunte la alta	205
În zarea de gând	206
Floarea Noemei	207
Sonet în duh de-ndrăgostire	208
Andante cantabile	209
Închideți, dar, fereastra	210
Trenul de alatăvară	211
Sonet de gală	212
O clipă fastă	213
Puțin prea mult	214
Prăbușire în ceruri	215
Sonet cu ochi deschis	217
Vis spulberat	218
Nimic așa cum crezum	219
Sonet în dans noptatec	220
Sonet lăuntric	221
Năvală în inimă	222
În pleoape-mi cântă anii	223
Cu fân în buzunare	224
În subsol la ultimul etaj	225

Starea de cândva-111 sonete pierdute și regăsite

În sfânta-ntâmpinare	230
Lumini înlăcrimate	231
Nu mă învață nimeni	233
Sonet într-o părere	234

Malincolie	235
Poteci pe nicăieri	236
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă	237
De-atâta cer	239
Sonetul ispășirii	240
Mi-e sufletul un foșnet deslușit	241
O parte și o parte	242
Spre Ithaca	243
Privesc acum sfiit	244
Lumini crucificate	245
Și înflorește cheia	246
Drept moștenire	247
Atât de singur	248
Pact	249
Don Cezar	250
Aud un vaier	251
Sonetul căutării ideale	252
Viscol de cuvinte	253
Pe când mă năruiam	254
Spre început	255
Sonet constant	256
Monorimă	257
Spre magica Sierră	258
E vremea	259
Pe ușa nopții	260
Muzeon	261
Rămână doar cuvântul	263
Izvor de nemurit	264
Înspre amiază curg	265
Cruci în infinit	266
La marginea ivirii	267
Cu-atât mai flămând	268

Edite

Orbecăind precum Homer	270
Când mă frunzărește vântul	271
Timp în sine	272

Sonet-pastel	273
Ninsori pe meninge	274
Cum să-ți fiu mit	275
Sufletul drept pravilă	276
Vara când va fi să ningă	277
Foaie pentru minte	278
Crug	279
De la un timp	280
Răs în flăcări	281
Pâine vie-pâine sfântă	282
Ia-ți crucea și mă urmează	283
Darul cel mai prețios	284
Crucea ne învață	285
Rodul inimii curate	286
Când te voi primi, Iisuse!	287
Vino, Iisuse	288
Până lacrima	289
Pe cruce Mesia ne iartă	290
Consfățire	291
Drumul crucii	292
Vino pe Golgota	293
Parcă sunt eu... ..	294
Glorie și slavă-n veci	295
Prunc de Dumnezeu	296
Miracol de iubire	297
Via dolorosa	298
Duh de adorare	299
Floarea Învierii Tale	300
Cuvântul întrupat	301
Pentru toți	303
Când ninge	304
Între stele de pământ	305
Sonet simplu	306
Altar, icoană, căpătâi	307
Duc în altum	308
Vă scriu în genunchi	309
Un sunet sfânt	310
O, tu lumină	311

Meteorit în lacrima cerului	312
Totul în tine	313
De înstrăinare	314
Mă-învâрте iureşul	315
Nu mi-a rămas decât	316
Altfel de a învinge	317
Eşti cer în mine	318
Moarte de tot	319
Spre început	320
Să-mi fii lumină	321
Tu singur, Doamne, eşti	322
În moarte-ca în viaţă	323
Bea-mă-n dor de apă vie... ..	324
Bea-mă iar şi iar	325
Privesc cu luare aminte	326
Fiindul şi durutul	327
Soră luna... ..	328
Acoperiş pentru rugă	329
Dimineţa, toamna... ..	330
Rămâne-va, eresul... ..	331
De moarte, ca de nuntă	332
Autoportret fără chip	333
Cum cade timpul	334
Sălaş în cuvânt	335
Pentru mine... ..	336
La vară-am să te chem	337
Visam odată... ..	338
Şi totuşi, azi... ..	339
Unde-i viaţa	340
O adiere de lumină	341

Tiparul executat la S.C. **GRAFPRINT** S.R.L.
Str. Odobești, nr. 1 Bis, Galați
Tel./ Fax.: 0236/318440